

Arrest

nr. 52 381 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 29 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2010 om 10 uur 00 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE VIJVER die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Wat deze voorwaarde betreft voeren de verzoekende partijen aan dat:

“De bestreden beslissing zal bij toepassing ervan een ernstige en moeilijk te herstellen schade toebrengen aan verzoekende partij;

In feite zal deze de verzoekende partij verhinderen te kunnen genieten van de hoedanigheid van kandidaat politieke vluchteling in België, waarop zij nochtans aanspraak zou kunnen maken;

Concreet en onmiddellijk verliest verzoeker met de uitvoering van de beslissing:

- *een woonplaats bij vrienden bij gebrek aan een Fedasil opvang. Het eten en drinken waarvoor gezorgd wordt*
- *Niet alleen de levensomstandigheden in Italië zijn niet vergelijkbaar met de levensomstandigheden in België en dit ondanks de huidige crisis van opvang maar ook de waarborg om toegang te krijgen tot de asielprocedure;*

<http://www.cpt.coe.int/documents/ita/2010-04-20-eng.htm>

Version française de cette page
Versione italiana di questa pagina

News Flash

Council of Europe anti-torture Committee publishes report on Italy

Strasbourg, 20.04.2010 – The Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) has published today the [report](#) on its fifth periodic visit to Italy, carried out from 14 to 26 September 2008, together with the [response of the Italian Government](#). These documents have been made public at the request of the Italian authorities.

As concerns the treatment of persons deprived of their liberty by law enforcement officials, the report states that the CPT's delegation received a number of allegations of physical ill-treatment and/or excessive use of force by police and Carabinieri officers and, to a lesser extent, by officers of the Guardia di Finanza, particularly in the Brescia area. The alleged ill-treatment consisted mainly of punches, kicks, or blows with batons, at the time of apprehension and, on occasion, during custody in a law enforcement establishment. In a number of cases, the delegation found medical evidence consistent

with the allegations made. The report assesses the procedural safeguards against ill-treatment and concludes that further action is required in order to bring the law and practice in this area into line with the CPT's standards. In their response, the Italian authorities state that specific directives have been issued to prevent and sanction inappropriate aggressive behaviour of law enforcement officials. Further, the authorities provide information on the points raised by the CPT as regards procedural safeguards against ill-treatment.

The conditions of detention at the Identification and Expulsion Centre in Milan, Via Corelli (CEI) were also examined. The CPT recommends, *inter alia*, that irregular migrants held there be offered a greater number and broader range of activities

On prison matters, the Committee's delegation focused on overcrowding, prison health care (responsibility for which has now been transferred to the regions) and the treatment of prisoners who are subject to a maximum security regime ("41-bis"). The CPT was very concerned by the level of inter-prisoner violence at Brescia-Mombello and Cagliari-Buoncammino Prisons, where episodes of inter-prisoner violence in the course of 2008 had resulted in serious injuries and, in one case, the death of a prisoner. In addition, a number of allegations were received at Cagliari that staff did not always intervene promptly when violence between prisoners occurred. In their response, the Italian authorities have stated that the Directorate General for Prisons has called upon the Brescia and Cagliari prisons to adopt the necessary measures to counter inter-prisoner violence. Further, they have stated that since autumn 2008, episodes of violence have decreased as a result of a Convention entered into between Cagliari Prison and Caritas (a Catholic relief, development and social service organisation).

As regards the Filippo Saporito judicial psychiatric hospital (OPG) in Aversa, the report draws attention to the poor material conditions and the need to improve the patients' daily regime, by increasing the number and variety of day-to-day activities offered to patients. Further, the delegation found that certain patients were detained in the OPG for longer than their condition required and that others were held in the hospital even when their placement order had expired. In their response the Italian authorities state that the hospital is in the process of being renovated and that the law does not establish a maximum duration for the temporary enforcement of a security measure.

As regards the Psychiatric diagnosis and Treatment Department (SPDC) at San Giovanni Bosco Hospital in Naples, the delegation focused on the involuntary medical treatment of patients. The Committee recommends that the judicial phase of the involuntary medical treatment procedure (TSO) be improved

The [CPT's report](#) and the [response of the Italian Government](#) are available in English on the Committee's website (<http://www.cpt.coe.int>)

- A "CPT Video-kit" is available for the audiovisual press. For more details please access our page ["For the press"](#)

Title	Italy Urged to Stop Mass Expulsions
Publisher	Amnesty International
Country	Italy
Publication Date	29 October 2010
Cite as	Amnesty International, Italy Urged to Stop Mass Expulsions, 29 October 2010, available at:

Amnesty international

Italy Urged to Stop Mass Expulsions

Amnesty International is calling on the Italian authorities to investigate urgently whether 68 people rescued at sea and then forcibly returned to Egypt within 48 hours were given the opportunity to apply for international protection.

The 68 people were on board a boat carrying 131 people in all that was intercepted on 26 October 2010 by the Italian authorities near the coast of Sicily. According to an initial statement made by senior law enforcement official those on board identified themselves as Palestinians.

The Italian authorities transferred them to Catania, Sicily, and detained all of them, including 44 children in a sports facility for more than 24 hours. The Italian authorities maintained that detention was necessary to undertake identification procedures and arrange returns.

In the evening of 27 October, the Italian authorities expelled 68 of them to Cairo, Egypt, by charter flight, claiming that they were in fact 'illegal immigrants' from Egypt and not Palestinians.

Amnesty International believes that these mass expulsions appear to have taken place with no regard for the right of people to seek asylum and in breach of Italy's obligations under international refugee and human rights law and standards.

The organization calls on the Italian authorities to clarify whether and how they identified the individuals, determined their age and their possible protection needs, if they were informed of their right to seek asylum, and if any asylum application was lodged.

"All people rescued at sea must be given the opportunity to seek asylum and to have their claims assessed in a fair and satisfactory asylum-determination procedure," said John Dalhuisen, Amnesty International's Deputy Director for Europe and Central Asia. "There are concerns that in this case none of the individuals, included the 68 deported, was given such an opportunity."

Organizations such as the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), the International Organization for Migration, Save the Children and the Italian Red Cross were denied access to those taken ashore, despite repeated requests. These organizations are all members of a project funded by the Italian Government and the European Union, aiming to provide immediate assistance to anyone arriving on Sicilian shores in distress.

Amnesty International understands that this is the first time in Italy since 2005 that UNHCR has been denied access following an official request.

Nineteen members of the group were arrested in connection with the smuggling of people, while 44 were identified as minors and handed over to social services. Although those identified as minors were not summarily expelled, Amnesty International is concerned that they have been detained for more than 24 hours, without access to any specialized assistance.

â€œIn their rush to expel them, the Italian authorities are ignoring normal procedures and international standards for the protection of refugees, and asylum-seekersâ€ said John Dalhuisen.

"The Italian authorities must immediately put a stop to mass summary expulsions of foreign nationals."

Gepubliceerd op 29.10.2010

TE LEZEN OP <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ccac4842.html>

- Gelet op de afwijkende houding van Italië tov de Europese verordeningen en de verbintenissen genomen in het kader van de Conventie van Genève verlaat verzoekende partij een democratisch land dat waarborg biedt tov beiden, voor een land dat thans klachten ontving van de EU.

CFR: Le HCR choqué par les témoignages des survivants d'une tragédie en Méditerranée

<http://www.unhcr.fr/cgi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&page=home&id=4a8ea8ca4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Andrej Mahecic ; - à qui toute citation peut être attribuée – lors de la conférence de presse du 21 août 2009 au Palais des Nations à Genève.

Nous sommes choqués par les témoignages de cinq érythréens que nous avons entendus hier et qui seraient les seuls survivants d'une tragédie à bord d'un bateau qui a quitté la Libye il y a plus de 20 jours. Ils racontent qu'ils sont restés bloqués en mer sans essence, sans eau et sans nourriture.

D'après les survivants quelque 80 personnes, la plupart d'entre elles venant d'Erythrée, sont montés à bord d'un petit bateau à Tripoli pour essayer de rejoindre l'Italie. Après trois jours en mer, le bateau n'avait plus d'essence. Quelques jours après ce sont l'eau et la nourriture qui ont manqué. Les personnes à bord du bateau ont commencé à mourir de faim et de soif, une par une, tandis que le bateau dérivait. Au fur et à mesure que les personnes mouraient, les survivants les jetaient par dessus bord.

D'après les survivants, un bateau de pêche s'est rendu auprès des cinq survivants et leur a offert de l'eau et du pain mais il les a laissés là. Le 20 août, la Guardia di Finanza (les douaniers italiens) ont trouvé le bateau. Les survivants sont dans un état de santé très précaire. Ils ont été emmenés en Italie pour être soignés.

Mis à part la tragédie que cela représente, le HCR s'inquiète profondément des témoignages des survivants selon lesquels plusieurs bateaux seraient passés près d'eux sans leur porter secours. Ceci est contraire à la longue tradition maritime de sauvetage en mer qui est de plus en plus menacée et entamée. Le HCR serait très inquiet si le durcissement des politiques étatiques envers les boat people avait pour effet de décourager les capitaines de bateau à continuer d'honorer leurs obligations maritimes internationales traditionnelles.

Publié le 21 août 2009

Points de presse

Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye

<http://www.unhcr.fr/cgi-bin/texis/vtx/news/opendoc.htm?tbl=NEWS&page=home&id=4a5ca83a4>

Ceci est un résumé des déclarations du porte-parole du HCR Ron Redmond – à qui toute citation peut être attribuée – lors de la conférence de presse du 14 juillet 2009 au Palais des Nations à Genève.

Les employés du HCR en Libye mènent des entretiens avec les 82 personnes qui avaient été interceptées par la marine italienne en haute mer le 1er juillet à une distance d'environ 30 miles

nautiques de l'île italienne de Lampedusa. Ils avaient été transférés vers un bateau libyen et plus tard ils avaient été emmenés vers la Libye. Sur la base d'interviews ultérieures, il n'apparaît pas que la marine italienne ait tenté d'établir les nationalités ou de connaître les motifs pour lesquels ces personnes avaient fui leurs pays.

Une fois en Libye, les membres de ce groupe ont été placés dans des centres de détention, où le HCR a pu mener des interviews. Parmi ceux qui ont tenté de rejoindre l'Italie, 76 d'entre eux sont originaires de l'Erythrée, y compris neuf femmes et au moins six enfants. Sur la base de l'évaluation du HCR sur la situation en Erythrée et d'après nos entretiens avec ces personnes elles-mêmes, il est clair qu'un nombre significatif d'entre elles ont besoin d'une protection internationale.

Durant ces entretiens, le HCR a entendu des témoignages alarmants sur un usage de la force par des fonctionnaires italiens durant le transfert vers le bateau libyen. D'après ces allégations, six ressortissants érythréens ont eu besoin de soins médicaux après avoir subi des violences. Les personnes ont également fait état de la confiscation, durant l'opération menée par la marine italienne, de leurs effets personnels, y compris de leurs documents d'identité, des documents vitaux qui ne leur ont pas été rendus à ce jour. Ces personnes interviewées ont fait part de leur détresse après quatre jours passés en mer et elles ont dit que la marine italienne ne leur avait offert aucune nourriture durant l'opération ayant duré 12 heures lors de leur expulsion vers la Libye.

Etant donné l'importance de ces allégations, le HCR a envoyé une lettre au Gouvernement italien demandant le respect des normes internationales ainsi que des informations sur le traitement réservé aux personnes refoulées en Libye.

Ces dernières années, l'Italie a porté secours à des milliers de personnes en détresse en mer Méditerranée, fournissant une assistance et une protection à ceux qui en ont besoin. Depuis le début du mois de mai, une nouvelle politique de refoulement a été introduite et au moins 900 personnes essayant de rejoindre l'Italie par la mer ont déjà été envoyées vers d'autres pays, principalement vers la Libye. **Le HCR a exprimé ses vives préoccupations quant à l'impact de cette nouvelle politique qui, en l'absence de garanties appropriées, peut empêcher l'accès à l'asile et hypothèque le principe du droit international relatif au non refoulement.**

Publié le 14 juillet 2009

Points de presse

CFR VERDER Strasbourg, 16 April 2009, CommDH (2009)16, Original version

REPORT

By Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Italy on 13-15 January 2009,

Het bijgevoegd artikel "Renvoi en Italie, "pays tier sur", opgesteld door het "Observatoire Suisse du droit d'asile et des Etrangers " beschrijft concreet de moeilijkheden die de asielzoekers te wachten staan in Italië, niet alleen wat betreft opvang, medische zorgen, maar ook wat betreft de daadwerkelijke mogelijkheden om de asielaanvraag te zien behandelingen;

Concreet vreest verzoekende partij in geval van overdracht naar Italië, doorgewoon op straat te worden achtergelaten, zonder onderdak, eten, medische zorgen, juridische bijstand en mogelijkheid tot de diensten van een tolk te geraken en erger nog haar asielaanvraag onbehandeld te zien blijven met mogelijkheid op terugdrijving;

Als getypeerde mensen uit de Kaukasus vrezen zij tevens een assimilatie met de Roma bevolking aanwezig in Italië en het voorwerp te worden van dezelfde discriminatie en dezelfde gewelddaden

uitgaande van de Italiaanse bevolking, hierbij gesteund door de regering van Berlusconi die minstens stilzwijgend goedkeurt bij gebrek aan effectieve ingreep;

Dat de aangevoerde middelen serieus zijn;”

In casu dient worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar initieel verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat inderdaad haar rechten als asielzoeker zal worden miskend. Zij blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat haar stelling meer is dan een loutere hypothese. Zij brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië en dat haar asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Italië kan behandeld worden. Zij maakt met andere woorden met haar betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit internationale rapporten, niet aannemelijk dat de problemen zich in dezelfde situaties voordoen als haar huidige situatie.

Verzoekende partij geeft voorts in wezen te kennen dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Italië.

Er moet worden opgemerkt dat Italië, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”(vrije vertaling : ‘*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*’). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Italië dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoekende partij zich op internationale rapporten.

Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken.

De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Italië. Verzoekende partij blijft in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke

risico's te beoordelen die in hare hoofde voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In casu volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

mevr. N. WELLENS, (toegevoegd) griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

Ch. BAMPS